

Arrest

nr. 295 287 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 april 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 19 april 2023 een visumaanvraag in met het oog op een familiebezoek in België. Op 28 april 2023 wordt de visumaanvraag geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• (13) *Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

Betrokkene is jong, ongehuwd en toont niet afdoend aan te beschikken over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Hij heeft een nota met opmerkingen ingediend doch geen administratief dossier.

Artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door verzoekers vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 32 van Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing vermeldt dat de visumaanvraag van verzoeker werd geweigerd ‘omdat er redelijke twijfel bestaat over zijn voornemen het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van het visum’.

Het visum wordt aldus geweigerd, conform de bestreden beslissing, op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 Juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Betrokkene is jong, ongehuwd en toont niet afdoend aan te beschikken over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

Artikel 32.1 van verordening (EG) nr. 810/2009 luidt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voor genomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

v) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrens code, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

De verwerende partij verwijst naar de hiernavolgende elementen om te besluiten dat verzoeker onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine: zijn leeftijd, zijn ongehuwde staat, het gegeven dat hij niet zou aantonen over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden te beschikken in Marokko, het gegeven dat hij geen stukken voorbrengt over zijn financiële band met Marokko, het gegeven dat hij niet aantoont te beschikken over persoonlijke financiële middelen, het gegeven dat hij niet aantoont te beschikken over een eigendom in Marokko en het gegeven dat hij niet eerder binnen Schengen reisde.

De verwerende partij lijkt aan te voeren als zou verzoeker niet over voldoende financiële middelen beschikken om terug te keren naar Marokko. Dat de bestreden beslissing aldus ingaat tegen artikel 3bis van de Vreemdelingenwet nu de verbintenis tot tenlasteneming zoals opgemaakt door mevr. I. (...) en dhr. L. (...) – en onder meer het tevens gevoegde aanslagbiljet in de personenbelasting – er per definitie toe strekt het bestaan van voldoende financiële middelen te garanderen opdat verzoeker zou kunnen terugkeren naar Marokko.

Dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en onzorgvuldig werd voorbereid waar zij niet motiveert waarom deze verbintenis niet zou volstaan teneinde de nodige financiële garanties, inclusief de garantie op terugkeer te garanderen en waar de bestreden beslissing het bestaan van deze verbintenis zelfs naast zich blijkt te hebben neergelegd.

Dat er in elk geval geen discussie bestaat over de toereikendheid van de bestaansmiddelen van de garanten, waarvan akte.

Waar de bestreden beslissing nog de leeftijd, burgerlijke staat en beweerdelijke ontstentenis aan (bewijs van) familiale, financiële of 'eigendomsgerelateerde' banden met Marokko aanhaalt als reden van visumweigering want redenen waarom verzoeker onvoldoende garantie zou bieden terug te keren naar Marokko, merkt verzoeker op dat de gemachtigde aldus impliciet de voorlegging van bewijsstukken vereist die nochtans niet worden vereist conform de vigerende regelgeving. Wanneer een verbintenis tot tenlasteneming wordt voorgelegd, zoals in casu, bestaat geen wettelijke vereiste om stukken aangaande de financiële en/of professionele situatie van de aanvrager voor te leggen. Het tegendeel zou in elk geval manifest ingaan tegen de ratio van het bestaan van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet.

Nog daargelaten het bestaan van de verbintenis tot tenlasteneming en de argumenten aangaande de financiële/professionele situatie van verzoeker, is het voor verzoeker onduidelijk waarom zijn leeftijd en burgerlijke staat elementen zouden zijn die in zijn nadeel spelen bij een visumaanvraag. De gemachtigde motiveert volstrekt gebrekkig waarom deze elementen hebben bijgedragen tot de visumweigering. Immers zijn noch leeftijd, noch burgerlijke staat beoordelingscriteria voor de eventuele afgifte van een visum voor familiebezoek.

Waar de gemachtigde nog verwijst naar het feit dat verzoeker niet afdoende zou aantonen te beschikken over 'betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in het land van origine', laat verzoeker gelden dat de gemachtigde nochtans steeds van oordeel is dat wie is opgegroeid is en jarenlang heeft gewoond in het land van origine, in casu bijna dag op dag 24 jaar, in elk geval nog over voldoende bindingen zal beschikken in het land van herkomst teneinde daar zijn leven verder te kunnen zetten. In elk geval koppelt de gemachtigde andermaal een voorwaarde aan het bekomen van een visum familiebezoek en de daartoe over te leggen stukken, die niet is voorzien in de relevante regelgeving.

Dat de bestreden beslissing voorts ingaat tegen de bepalingen van artikel 32.1 van verordening (EG) nr. 810/2009 zelf door te stellen dat het gegeven dat verzoeker niet eerder binnen Schengen reisde één van de redenen vormt om te oordelen dat verzoeker onvoldoende garantie biedt op terugkeer, terwijl artikel 32.1, a), iv) daarentegen stelt dat een visum wordt geweigerd indien de aanvrager in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid. Waar een eerder verblijf op het Schengengrondgebied in het ene geval tot een weigering van visum leidt, maakt de ontstentenis aan een eerder verblijf op het Schengengrondgebied in het geval van verzoeker dan plots een weigeringsgrond uit.

Het is verzoeker in elk geval volstrekt onduidelijk waarom het geven dat hij niet eerder binnen de Schengenzone heeft gereisd een reden zou zijn om te kunnen besluiten dat hij onvoldoende garantie biedt op terugkeer. Verzoeker meent dat het motiveringsbeginsel werd geschonden nu de gemachtigde heeft nagelaten te duiden waarom dit in zijn nadeel zou kunnen gelden.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de bovenvermelde elementen van de bestreden beslissing, die ingaan tegen de inhoud van het administratief dossier, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding nu deze voorbijgaat aan de volledige inhoud van de stukken die door verzoeker werden voorgelegd. Bovendien is het voor verzoeker niet mogelijk om op basis

van de beslissing te begrijpen waarom bepaalde feiten leiden tot de weigering van afgifte van een visum. De motivering van de weigering van afgifte van het visum kort verblijf faalt naar recht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, dat aan verzoeker geen visum kan worden toegekend omdat er redelijke twijfel bestaat over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 32, eerste lid, b van de Visumcode, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. De schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet dan ook in het licht van deze bepaling worden onderzocht. Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat, waarbij hij over een ruime beoordelingsmarge beschikt (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met enerzijds de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en anderzijds zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. Een aanvrager dient bij zijn visumaanvraag informatie te verstrekken met betrekking tot deze persoonlijke omstandigheden (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 71-73).

In dit kader verwijst de Raad naar artikel 14 van de Visumcode, dat luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...).

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

Krachtens artikel 14, lid 1, d van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de

geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 71-72).

In die zin preciseert de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

Verweerder oordeelt in dit geval dat er weldegelijk redelijke twijfel bestaat over verzoekers voornemen het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van zijn visum. Verweerder baseert zijn oordeel op de volgende elementen:

- Verzoeker is jong, ongehuwd en beschikt niet over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in zijn land van herkomst;
- Verzoeker toont niet aan dat hij een professionele activiteit uitoefent en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van herkomst bewijst;
- Verzoeker toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen;
- Verzoeker bewijst niet dat hij beschikt over een onroerend goed in het land van herkomst;
- Verzoeker reisde niet eerder binnen de Schengenzone.

Wat betreft het motief dat verzoeker niet eerder binnen de Schengenzone reisde, merkt de Raad op dat kan worden aangenomen dat het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in één van de lidstaten een relevant gegeven is waarmee verweerder rekening kan houden in zijn beoordeling van de redelijke twijfel over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt 69). Echter blijkt *in casu* niet dat verzoeker zich reeds schuldig maakte aan het trachten illegaal te reizen naar België, noch blijkt dat hij een eerdere uiterste termijn van een visum heeft geschonden. Het feit dat nog niet eerder een visum werd verstrekt, kan op zich bezwaarlijk worden gebruikt tegen een persoon om aan te geven dat redelijke twijfel bestaat over de tijdige vertrekintenties. Die situatie is duidelijk anders dan een aanvrager die bijvoorbeeld in het verleden reeds de einddatum van een toegekend visum niet respecteerde, *quod non in casu*. Verzoeker kan aldus in zekere mate worden bijgetreden.

Dit neemt echter niet weg dat de bestreden beslissing daarnaast ook nog is gesteund op andere motieven. Wat betreft het motief dat verzoeker niet aantoonde te beschikken over persoonlijke financiële middelen, stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte voorbijgaat aan de verbintenis tot tenlasteneming die hij heeft voorgelegd. Hij betoogt dat deze ertoe strekt het bestaan van voldoende financiële middelen te garanderen.

Het betoog van verzoeker berust echter op een foutieve interpretatie van de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt de visumaanvraag geweigerd met toepassing van artikel 32, eerste lid, b van de Visumcode, namelijk het bestaan van redelijke twijfel omtrent verzoekers voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten. Verweerder beroept zich niet op artikel 32, eerste lid, a, iii) van de Visumcode, namelijk het ontbreken van “voldoende bestaansmiddelen, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten”, zoals verzoeker wel lijkt voor te houden. Verweerder betwist niet dat verzoeker een verbintenis tot tenlasteneming heeft voorgelegd, noch dat hij door deze verbintenis wordt gedekt voor de kosten van het voorgenomen verblijf alsook de kosten voor de terugreis naar het land van herkomst.

Verweerder motiveert daarentegen dat verzoeker niet aantoonde *persoonlijke* financiële middelen te bezitten. Met een loutere verwijzing naar de verbintenis tot tenlasteneming, toont verzoeker nog niet aan dat hij over persoonlijke financiële middelen beschikt. Uit deze verbintenis volgt immers dat de garant, met zijn eigen bestaansmiddelen, de kosten van verblijf dekt. Het is dan ook vanzelfsprekend dat verzoeker hiervoor niet zijn persoonlijke financiële middelen aanwendt. Verzoeker brengt verder geen enkel bewijs bij dat hij zelf over persoonlijke financiële middelen beschikt, hetgeen volgens Bijlage II bij

de Visumcode weldegelijk een pertinent element is in het onderzoek van de visumaanvraag in het licht van artikel 32, eerste lid, b van de Visumcode.

Verzoeker bekritiseert vervolgens dat verweerder zijn jonge leeftijd, burgerlijke staat en (vermeende) gebrek aan familiale banden in het land van herkomst inroept als bewijs van het bestaan van redelijke twijfel. Hij stelt dat verweerder de voorlegging van bewijsstukken vereist die niet worden genoemd in de vigerende regelgeving. Hij ziet evenmin in waarom zijn leeftijd en burgerlijke staat te dezen relevant zijn aangezien dit geen beoordelingscriteria zijn voor de eventuele afgifte van een visum.

De Raad bemerkt dat waar verzoeker lijkt voor te houden dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, hij hierin niet kan worden gevolgd. Zoals reeds eerder werd opgemerkt, dient verweerder te bepalen of er redelijke twijfel bestaat omtrent verzoekers voornemen om tijdig het grondgebied van de lidstaten te verlaten, waarbij hij over een ruime beoordelingsmarge beschikt. Het Hof van Justitie heeft hieromtrent reeds geoordeeld dat de aanvrager bij zijn visumaanvraag informatie dient te verstrekken met betrekking tot deze persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. Daartoe bepaalt artikel 14 van de Visumcode ook dat hij *“informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen”* moet voorleggen. Het betoog van verzoeker dat vereist wordt dat hij stukken voorlegt die niet zijn voorzien in de Visumcode, is dan ook niet dienstig. Evenmin kan verzoeker betwisten dat zijn leeftijd en burgerlijke staat irrelevant zouden zijn bij de beoordeling van zijn visumaanvraag. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt onomstotelijk dat verzoekers persoonlijke situatie, waaronder zijn familiebanden in het land van herkomst en dus ook het bestaan van een eventueel huwelijk, relevant is bij de beoordeling of er redelijke twijfel bestaat dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet zou verlaten voor het verstrijken van zijn visum. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker niet betwist dat hij geen betekenisvolle familiebanden meer heeft in zijn land van herkomst. Hij legt in het kader van de huidige procedure evenmin bewijzen voor van het bestaan van dergelijke familiebanden. Zijn betoog is dan ook niet dienstig.

Verzoeker slaagt er niet in de determinerende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een schending van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 32 van de Visumcode wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het *“rechtsbeginsel fair balance”*. Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te weigeren, quod non in casu, en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel

nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan uw Raad toe na te gaan "of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde." (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

Verzoeker merkt op dat ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, moet worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Immers verhindert de bestreden beslissing het verzoeker om zijn in België wonende familieleden zelfs voor een korte periode van 30 dagen en voor het eerst te komen bezoeken. Nu de bestreden beslissing hier onvoldoende rekening mee houdt, doet zich een schending voor van artikel 8 van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker zijn in België wonende familieleden nooit zou kunnen komen bezoeken.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

3.4 Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing hem verhindert om zijn “*in België wonende familieleden*” zelfs voor maar een korte periode te komen bezoeken. Hiermee toont verzoeker echter niet aan waaruit zijn beschermenswaardig familieleven in België precies zou bestaan. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN